

Constantin Abăluță

Constantin Abăluță se je rodil leta 1938 v Bukarešti. Diplomiral je iz arhitekture. Je svobodni umetnik, pesnik, pisatelj, dramatik, prevajalec in literarni kritik. Ukvarja se tudi z grafiko, sam oblikuje svoje knjige. Je član Društva romunskih pisateljev in podpredsednik romunskega PEN. Za svoja dela je prejel številne nagrade tako doma kot v tujini. Do zdaj je objavil več kot štirideset del, od katerih velja omeniti pesniške zbirke *Kamen*, *Predmeti tišine*, *Kiklopova osamljenost*, *Pot mravelj*, *Pesoev krt*, antologijo *O življenju in izginotju želv*, *Nepovabljen*, *Kip, ki bruha*, *Mesto morje*, *Nekdo, ki me ne pozna*, *tava po ulicah*, *Iob v dvigalu/Iob na vzpenjači*, *Vse o ničemer*, prozna dela *Stati na nogah*, *Soba s pisalnimi stroji*, *Manjši priročnik o tišini*, *Rdeča jama*, *Namišljeni dogodki na bukareških ulicah* ter drami *Terasa* in *Calmania, moja domovina*. Njegova dela so izšla tudi v tujini, in sicer *Lens on the table* (1996), *La route des fourmis* (1997), *Celui qui sonne à ma porte* (1998), *Les chambres les parois* (2002), *Poèmes primitifs* (2003), *De Indringer/Intrusul* (2008).

Constantin Abăluță

Namišljeni dogodki na bukareških ulicah

G G G

(Pozabljeni poklici, čudne navade in drugo ...)

V **Pasaži Galeriile Blanduziei** stanuje gospod Zebroni Zaharia, ki ga ljudje bolje poznajo pod imenom boter Vrbovka ali Vrbovec. Je obrezovalec vrb, ki mu je dovoljenje izdala Komisija ministrstva za gozdarstvo. Ima natrpan urnik, naročila prihajajo iz vse države. Njegove stranke so parki, javni vrtovi, obrežja in botanični vrtovi. Vrbe, katerih krošnje že dolga leta niso bile negovane, pridejo izpod rok botra Vrbovke okrogle in srečne, z veličastnim *new lookom*, prav takšne kot ljudje, ko se vrnejo od frizerja. "Izberite si model," reče boter Vrbovka svojemu naročniku, "izbira je raznovrstna: arteška pričeska ali prečka na sredini, lasje, počesani na stran, postriženi na stopničke, na paža ali ravno, kot vodna gladina, ali na določeni valovni razdalji z repkom na vrhu itd. Če gre za skupino vrb, imajo te lahko skupinsko ali ločeno striženje. Bogatašem z vilami ponuja posebno striženje, afro stil (s spletenimi vejami in zavozlanimi kitami) ali kiparske podobe po izbiri, vendar delo stane več sto evrov na dan. Boter Vrbovka je že dvakrat razvezan in plačuje preživnino za štiri otroke. Za vsakega je pri hranilnici CEC odprl knjižico, na katero nakaže sredstva po vsakem velikem poslu. Dragi moji vrbovki in draga moja vrbovca, poboža svoji dve dekleti in svoja dva fanta, ki jih v srebrnem porscheju dvakrat na teden pelje v mesto in jih vozi na izlete po državi. Njegova najljubša šala je: "Če ne boste pridni, vas bom ostrigel!" Nato se otroci zakrohota-jo, malo manjka, da jim ne poči trebuh, ko se spomnijo, kako je Cornel potegnil kratko, ko je z očetom stavil, da ga sploh ne zna ostriči. Njihov dragi in hvalisavi oče, ki je stavil izključno na svoje vrbovsko znanje, se je lotil dela in ubogega Cornela tako znanstveno oskubil, da ga je bilo potem cela dva tedna sram sneti kapo. "Ja," je z obžalovanjem zaključil

gospod Zebroni Zaharia, "dovoljenje imam samo za prave vrbe ..." in na obrazu se mu je narisala žalost, da ne zna obrezati tudi svojih štirih brez.

Na **Ulici Galița** (dvorišče s kokošmi, op. prev.) živi vedeževalka **Alexăndrina Lebădă** (labod, op. prev.), znana po tem, da prerokuje v tišini. Še nikoli je nihče ni videl v obraz, saj ko stranka vstopi, sedi s hrbtom obrnjena proti njej. Ukaže ji, naj se usede na stol pri vhodu in molči natančno deset minut ter pri tem gleda naravnost v ogledalo, obešeno na vedeževalkin hrbet. Alexăndrina Lebădă je edina vedeževalka v tišini na svetu, zato je vstopnica neznansko draga. Tistim, ki povzročijo najmanjši ropot, se smejuje ali kar koli rečejo, se vstopnica uniči, očita se jim namreč malomarnost, s katero zapravljajo nadnaravne moči gospe Lebădă. Seveda hrupneži dobijo še eno priložnost, lahko pridejo še enkrat pred, pravzaprav po seansi. V vsakem primeru je ta usluga trikrat dražja, saj vsaka šola nekaj stane.

Prerokovanje v tišini poteka takole: v sobi v poltemi začne po določenem času, ko se stranka spoprijatelji s tišino in s svojo podobo v ogledalu, vedeževalkin hrbet najprej vibrirati, nato se začne rahlo tresti, na koncu pa se vedeževalka zvija v drgetu ali krčih, in ker se z njo trese tudi ogledalo, se trese tudi podoba v ogledalu, zato njen lastnik rahlo omedli in kar dobro se mora obvladati, da ne izdavi kakega stoka, javka ali vzklika. Spozna, da je tišino težje doseči, kot je pričakoval, da je nekaj zelo težkega in edinstvenega. Ko zven gonga naznani, da je deset minut mimo, se vedeževalkino telo umiri in stranki odveže jezik. Toda močan glas gospe Lebădă pomiri strankino gorečnost, ko ji ukaže, naj najprej posluša, kaj ji je povedal njen molk, šele potem bo lahko zastavila največ pet vprašanj. Po navadi gospe Alexăndrine Lebădă molčanja strank povedo naslednje: "Molk, ki sem ga poslušala, me je popeljal po širnem svetu, kjer se je na večerni poti srečal s križevo damo z namenom darovanja denarja ob koncu poletja, na poteh, ki te popeljejo precej nazaj, v čase, ko se še nisi rodil, je precej spletkarsko zasenčil pikovega kralja, bodi pozoren na križevega poba, ki tvoj molk ponese na nasprotni breg velike reke, tja, kjer je vse zamegljeno kot v sanjah, kjer si v otroštvu enkrat že bil, tudi če se tega ne spominjaš več, včasih se svojega molka sramuješ in to ni dobro, pozabi, da si molčal, ko ni bilo treba, poskusi se spoprijateljiti s karovim asom, ki ti vselej prinese srečo." Stranke pa po navadi vprašajo naslednje: Kdaj bom dobil denar? Je križeva dama rdečelasa in ali ima hišo v Sibiuu? Mi lahko zagotovite, da ne bom umrl v trapasti prometni nesreči? Bo moj sovražnik umrl pred mano? Bo moji hčeri uspelo v Ameriki? Praviloma pred odhodom stranka izrazi obžalovanje, da ne more postaviti še šestega

vprašanja. Molk. Hrbet gospe Alexăndrine Lebădă in okroglo ogledalo okamnita. Pomočnik pospremi stranko iz sobe v svet nenehnih škandalov in številnih vprašanj, toda od šestega dalje nanje ni odgovora.

Na **Ulici Garoafei** (nagelj, op. prev.) je v majhnem parku kamnita miza. Okrog nje se zberejo okoliški upokojenci in igrajo backgammon ali šah. Ponedeljek, sredo, petek, sobota in nedelja so dnevi igralcev backgammona. Torek in četrtek sta dneva šahistov. Igralcev backgammona je več kot šahistov, zato so si izborili pet dni. Šahisti negodujejo, a nimajo izbire in vdani v usodo vzdihujejo: *Gneča, ni kaj ...* Nekega petkovega dopoldneva, ko je prišel prvi igralec backgammona, mize ni bilo nikjer. Postala je nevidna in na njenem mestu je bila zemlja lepo zravnanjena. Upokojenci so ustanovili preiskovalno komisijo. Celotna skupina šahistov je pričala, da je prejšnji večer miza še stala tam. "Se pravi, da so oni igrali šah, mi pa nimamo več kje igrati!" je očitajoče kričal eden od igralcev backgammona. "Pusti to, mi že vemo, kdo jo je vzel," je spletkaril drugi. Eden od šahistov mu je odgovoril: "Tudi mi nimamo kje igrati." "Vi ste to naredili z vašimi rokami!" jih je spet obtožil eden od igralcev backgammona. "Samo tisti, ki ne razmišlja, lahko reče, da smo sami ukradli mizo," je mirno zaključil eden od šahistov. "Hočeš reči, da mi ne razmišljamo!" je ponorel eden od igralcev backgammona. "Prosim, prosim!" je hotel narediti red vodja komisije, ki ni bil ne igralec backgammona in ne šahist, ampak navaden kibic. Po poklicu kamnosek. Trenutno brezposeln.

Na **Ulici Gazelei** (gazela, op. prev.) je manjša ilegalna tovarna salam. Stavbe na ulici so najljubše tržišče za blago, ki se izogiba davkom in je zato dosti cenejše. Sosedje skrivaj jedo salamo, imajo skrivališča, v katera se lahko zatečejo, če policija naredi racijo. Naj bo še tako dobra in poceni, salama vedno poviša raven holesterola. Prebivalci na Ulici Gazelei se redijo in drug za drugim zbolevajo. Po desetletju takšne diete so nastopile smrti. Zjutraj po tradicionalnem zajtrku, ki ga sestavljajo čaj in dva sendviča s skuto, si lastnik tovarne salame reče: *Stanje je skrb vzbujajoče. Strank je iz dneva v dan manj. Moral se bom preseliti na drugo ulico.*

Ulica stotnika Gârbea Ilie je uličica s tlakovci, ki so jih preluknjali cepini, saj na tej ulici živi družina cepinarjev Vincovan z otroki, ki, naj jih starši še tako kregajo, ko so ti v službi, delajo traparije na cestišču in pločnikih. Zabavno je videti, kako se na ulici zberejo otroci iz soseščine in od ranega jutra skačejo po poljih ristanca, ki sta ga s cepini narisala zavaljena otroka družine Vincovan. Sosed Gojbea, ki govori v imenu

drugih stanovalcev, pravi: *Nič se ne da narediti, zato si zatiskamo oči, saj z botrom Vincovanom ni dobro češenj zobati, njegovi sorodniki so že več rodov kopači in cepinarji, prišli so do Case Poporului in zdaj tudi v državni parlament.* Toda otroci se ne zmenijo ne za Caso Poporului in ne za parlament, vsak dan skačejo po poljih izjemnih ristancev in imajo radi debelušna otroka in bi tudi sami radi postali cepinarji.

Ulica Gârbov (grbav, op. prev.) je ulica z brljavimi žarnicami in petimi starkami: dvojčicami in trojčicami. Ne glede na to koliko žarnic bi dali na ulico, bi jih sence dreves premagale. Ne glede na vse potrpljenje, ki ga lahko imaš, ti starke zajedljivo odgovarjajo: *Kaj veš ti, tujec, kaj vse smo doživele ... Zdaj pa moramo živeti v temi!* Tako je manjša vila z dvema hišnima številka, 34 in še enkrat 34, prejela v dar dve ulični svetilki, brljavi, ki ju filtrirata dve gosti krošnji. Ifigenia in Lăcrimioara živita na številki 34, Eulampia, Cireșica in Diana pa živijo na še eni številki 34, tja so se preselile pred desetimi leti, potem ko so prvim štirim umrli možje, odvetnik Rălmăceanu pa je Diano zapustil zaradi mlajše. Diana se v duhu profesorice francoščine in filozofije izraža takole: *Glej, vseh pet se nas je zbralo v hiši smrti, da bi se spominjale, kako nam je bilo v hiši otroštva, v hiši naših ubogih staršev.* Toda Ifigenia, prva žena kopača rovov in minerja, jo takoj prekine: *Ne objokuj pretirano tistih, ki se niso znali znebiti kamnov iz hiše in so nas poročili s prvimi pridaniči, ki so jim prišli naproti.* Potem Lăcrimioara, frizerka, doda: *Tudi oni so umrli zaradi stiskaštva ... Jaz sem jima govorila, to dobro veste, mama, oče pridita v vajino hišo, marec je, samo nekaj oblancev potrebuješ in peč že zaprasketa, onadva pa da ne, da bosta še malo izkoristila bivanje v tistem bloku, kjer nič ne plačujeta, da sta že plačala za potres s koščicami, ki so se sprevrgle v prah.* Eulampia, gosa odvetnik, je spravljiva in reče: *Drage sestre, kar je bilo, je bilo, raje se brigajmo zase, ne možev ne staršev ne bomo obudile od mrtvih, raje namestimo nekaj žarnic pri vhodu, saj so tiste na ulici za nikamor ... Občina naj jih da!* odvrne Cireșica, nekdanja dvigovalka uteži ... *Oh, le zakaj nisem več pri močeh.* Njihovi jezikavosti navkljub se jih vseh pet med seboj dobro razume in dobijo se devetkrat na leto, za rojstne dneve in ob obletnici smrti njihovih mož. Diana, četudi razvezana, prisostvuje avtomatični žalosti svojih sester in misli na svojega Iacoba, kot da bi bil mrtev, čeprav se ta zabava z mladenko. Ob takšnih srečanjih, ko jih vseh pet pije, da bi jih skoraj pobralo, se Lăcrimioara spominja Neculaia, svojega dragega brkača, ki ni ravno rad zajahal v cerkev, je pa tisto počel taktno in diskretno. Ifigenia puha, ko se spomni na Păvăluțova vročična iskanja (pod posteljo, pod blazino, na nočni omarici,

v stojalu za svetilko), ker mu je zagrozila, da ga bo pokončala bomba, če jo bo prevaral. Eulampia joče kot nora, rekoč: *Vsaj zdaj mi pustite, da nikogar ne prevaram, ne drugih ne sebe ... Sem neumna odvetnica, bila sem odurna žena ...* Cireșica obžaluje samo to, da *jih ne more več sama pognati v zrak, jih zabiti v zemljo, oni* so vsi tisti, zaradi katerih je zavladala tema tako na ulici kot v njihovih srcih nemočnih stark. Diana je spet nepopravljivo patetična: *Dobro, da smo se spet zbrale, to je največja svetloba, ki smo jo prejele, trda tema na ulici nam nič ne more ...*

HHH

Na **Ulici Hărniciei** (marljivost, op. prev.) je servis za popravilo pogrebni priponočkov. Adrian Valmerea vse dni popravlja pokvarjene priponočke. Električne sveče, tribarvne žaromete za dostojanstvenike, kline za obešanje vencev in cvetnih kit, dvignjen mrtvaški oder za krsto, vrvi in jermene za pričvrstitev, pasove za obešanje na strop, zavesice s podobami svetnikov, posodice za kadilo, vse to je treba vzdrževati in popravljati, sicer ... Valmereeви trije sinovi pomagajo očetu in ga opazujejo, da bi mu lahko ukradli obrt, starec pa se navihano smehlja. Vesel je, da jih pripravlja za prihodnost, kot se spodobi, saj svetovne statistike kažejo razveseljujoči porast umrlih za rakom in aidsom, prašičjo gripo in drugimi boleznimi, katerih imen Valmerea še izgovoriti ne more. *Ko boste odrasli, govori Valmerea svojim sinovom, boste imeli veliko dela, to ni šala, najmanj dva ali tri pogrebne priponočke na dan, ne kot danes, komaj enega na teden.*

Na **Ulici Hășmaș** ima sedež nevladna organizacija, imenovana Slovanska smrt. Večini se niti ne svita, kaj to pomeni. Toda Kratko Gumilovsky, vratar, radovednežem pojasni: *Bodite mirni, saj ne napadajo Turki ...* Pravzaprav tudi on ne ve veliko. Dolge mesece se nihče ne oglasi in stara hiša z dvema sobama in z dvema starinskima pisalnima mizama iz orehovine že razpada. Kratko se za to ne zmeni, saj si enkrat na mesec s kartice, ki jo je izdala banka, dvigne plačo. Za božič in veliko noč tako ali tako opravita inšpekcijo gospod Simicki in gospod Orlov. Takrat odpreta prazne predale obeh pisalnih miz. Na steni poravnata sliko starca s plešo, zalizci in naočniki. Potem po ramenih potrepljata Kratka in mu rečeta, naj bo pozoren, naj nikogar ne spusti noter in naj ne odgovori na nobeno vprašanje. *Slovanska smrt ni za vsakega!* so besede, s katerimi zaključí svoj nadzor gospod Simicki ali pa gospod Orlov, Kratko Gumilovsky pokima in odločno reče: *Razumem, tako je!*

Na **Ulici Hățișului** (gošča, op. prev.) je v prvih jesenskih dnevih umrl Harlilă, moški na hoduljah. Vsi so ga imeli radi. Na pogreb so prišli ljudje na hoduljah iz vse države. Župnik, učitelj, pevci, vsi so bili na hoduljah. Krsta, ki so jo nosili štirje kolegi, je plula nad golimi drevesi, tekmovala z oblaki, ki so počasi drseli v isto smer. Harlilă je svoje hodulje zapustil Harlilu mlajšemu. Slednji je med štiridesetdnevno užaloščenim, ki so se zbrali ob tej priliki, naznanil, da se je odločili narediti spletno stran *www.hodulje.ro*, kjer se bomo lahko zbrali vsi in častili spomin na mojega očeta, zbrali bomo ideje in postavili temelje nove profesionalne organizacije. Ob komemoracijah se ne ploska, toda ljudje na hoduljah so molče in složno naredili tri salte vznak, da se strinjajo s predlogom Harlile mlajšega in da mu bodo stali ob strani pri širjenju njihove umetnosti, za katero se danes nihče ne zanima.

LLL

(Za tistimi, ki so odšli daleč, ostane na tisoče trpečih stvari)

Na **Ulici Lacul Mare** (veliko jezero, op. prev.) živi Panțu Ionel. Vsakič, ko Panțu Ionel pride domov, se znajde nekje drugje. Enkrat se je znašel v sirotišnici. Panțu Ionel je mizar in v sirotišnici so otroci brez staršev, brez stolov in miz in brez vsakega boga. V sirotišnici je bolje kot pri Panțu Ionelu doma, saj so ga ravno tja ponesle noge. Enkrat je Panțu naletel na nekega občana, ki mu je bilo ime Kaspar, Dulu Kaspar. Dulu Kaspar je klobučar in je Panțuu naredil tri čepice. Panțu za Kasparja izdeluje mizo in dva stola. Enkrat se je Panțu spomnil na svojega sina, Erica. Rekel si je, poba ima mobilni telefon in tisti, ki imajo mobilne telefone, vedo, na kateri ulici in na kateri hišni številki živim. Hevreka! Samo Erica mora poiskati. Tako je Ghidribana, avtomehanika, ki ga je srečal neke lepe spomladanske sobote, ko se je vračal domov, vprašal, ali morda pozna Erica. Moj sin je, je ponosno rekel Panțu Ionel. Ima mobilni telefon in ve, kje živi. Ghidriban ga je vzel v svoj avto, ga potrepljal po rami in mu zašepetal: *Tega ne povej nikomur, Eric sem jaz, in ko sem spoznal, da te že vrsto let pot ne vodi domov, sem se tudi sam preselil sem. Zdaj greva pogledat našo takratno hišo.* Panțu Ionel ne reče nobene. V letih, ko ni našel doma, je naredil na stotine miz in stolov. Toda Eric ima mobilni telefon in ve bolje od njega, kaj se godi na svetu.

Na **Ulici Lacul Orza** živi Mihale Borza. Mihale Borza je imel tri otroke in vsi so mu umrli. Pravzaprav niti ne ve, kdaj in kako. Zdaj ima tri pse, ki

jih je poimenoval po otrocih. Mihale Borza gradi hiše iz praznih plastenk. Psi mu prinašajo material iz celega mesta. Iz plastenk je naredil nekakšna sedla, ki jih zлага enega na drugega. V predmestnih četrtih se Borzove hiše svetijo kot sonce. Mestna oblast je Mihalea Borzo odlikovala s častnim redom za gradbeništvo. Včasih ponoči Mihale Borza pomisli, kaj bi bilo, če bi bili namesto psov otroci ... A si potem obriše solze in si reče: Morda bi bili narkomani, nepridipravi z nindža sabljami ... Na ulici Lacul Orza vsi poznajo nosilca odlikovanja za gradbeništvo. Hiša iz plastenk, v kateri živi, nosi napis Vila Borza. Ob nedeljah se iz notranjosti sliši vesel lajež in hripav moški glas, ki naenkrat prepeva tri pesmi: *Ionel-Ionelček / zapri sodček* ali *Costica, Costicaaa / zate ni nobena žlica ...* ali *Radu, sinko mamin, Raduuu ...*

Na **Ulici Lacul Rastu** živi Irina Pastu. Irina Pastu teka sem in tja, samo da bi našla kako delo. Je dekle, kot se šika, deklica za vse, gospodinja na uro, negovalka bolnikov, daje injekcije, pazi otroke in pse, je urejena, ne govori, je resna, ob zmerljivkah, s katerimi jo obsipavajo, se samo sramežljivo nasmehne, a vseeno ne najde dela. Nekega dne je Irina Pastu srečala Victorja Gozoro, mehanika za lokomotive. Noro se je zaljubila vanj in mu rodila dva otroke. Toda Victor Gozora je ni vzel za ženo in Irina Pastu teka sem in tja, samo da bi našla kako delo. Za otroke nekje na podeželju skrbijo njegovi starši. Irina Pastu še vedno živi na Ulici Lacul Rastu in misli, da ji ta trapasta rima prinaša nesrečo. Zato se preseli na Ulico Ghiocci, kjer umre za rakom dojke in se tako pridruži majhnemu odstotku umrlih za najbolj ozdravljivim rakom na svetu. Victorju Gozori je zelo hudo in najde nekega duhovnika, da bi Irino posthumno vzel za ženo. To je bil velik poklon, z otroki se je preselil na Ulico Lacul Rastu, v hišo, kjer je živel s svojo zaročenko. Nekega lepega dne mestnim oblastem pade na pamet, da bi ulico iz Lacul Rastu preimenovali v Sighișoara. Zaman Victor Gozora teka sem in tja, da bi na občini našel kako zvezo, ki bi omehčala te ničvredneže. Nezaslišano. *Uničili bi mi radi zakonsko življenje, se norčevali iz ženinega dekliškega priimka, odvzeli neizmerni čar nehotene rime **astu**, ki sta je bila njuna sinova tako vesela, ko jima je pripovedoval o njuni materi! In kaj za vruga išče Sighișoara v njegovi posmrtni zakonski zvezi?!*

Na **Uvozu Lacul Sărat** (slano jezero, op. prev.) št. 5 živi družina Zlomljenaveja. Alexăndrina, Ilarie in njun sin Bicz, ki ga sošolci kličejo Goriplin. Ko se vračajo domov, se člani družine Zlomljenaveja velikokrat znajdejo pred številko 7 ali pred številko 3, včasih celo pred hišami, ki

stojijo dosti dlje od njihove. Lacul Sărat ima samo trinajst hiš, zato zna Bicaz šteti samo do trinajst. Pragmatično odgovarja: *Kaj bi še rabil?* Tako ali tako ga številke 5 niso dobro naučili in se zato velikokrat znajde pred drugimi številkami. Če mu kaj očitaš, ti odgovori: *To počneta tudi mama in oče.* Vsi komaj čakajo, da se družina Zlomljenaveja odseli z Uvoza Lacul Sărat. Zavidljivi ljudje brez značaja: Le kaj so oni več, če zlahka najdejo svojo hišo? In kaj če živiš na številki 8 in vedno vstopiš skozi dvoriščna vrata številka 8, je to ponos, vrlina? To bomo še videli, si reče Bicaz, ko po zraku maha s tlačilko, ki jo je na obroke kupil v neki trgovini s kolesi. Ko si bom kupil celo kolo, pomisli poba, bom z njim zapeljal naravnost na dvorišče številka 5 in to ne bo velika reč. Kot tudi ni velike razlike med tem, ali s prstom vrtaš po svojem ali po sosedovem nosu.

Na **Ulici Laloșu** živi Robert Bârliba. Robert Bârliba tava po ulicah brez cilja in razmišlja o raznih stvareh. Njegovi ogromni košarkaški copati za seboj puščajo sledove s cvetličnim vzorcem. Naj bo dan še tako sončen, že najde kje toliko blata, da cvetu ne manjka noben list. Robert Bârliba ima veliko sorodnikov v Ameriki, a jim nikoli ne piše. Robert Bârliba si sam lika hlače. Roberta Bârlibo je groza, da bi napisal oporoko. Robert Bârliba na cesti najde igle in gumbe in jih daje v škatlico cigaret Gauloises. Robert Bârliba je bil kretničar, nato čuvaj v Državni zadrugi in nazadnje skladiščnik pri Elektroaparatih. Zanj so bili dolgi sprehodi kot vsakdanji kruh. Robert Bârliba prižiga vžigalice na deblih dreves in jih drži med nohti, dokler ne postanejo pepel. Njegovi nohti so kot črna skorja in drži se jih vonj po dimu. Robert Bârliba hodi po ulicah, si ovohava nohte in si domišlja, da kadi. Odkar ima raka, se zadržuje. Robert Bârliba v žepih nosi vrečke z blatom. Včasih se usede, nasloni na drevo in na podplate košarkaških copatov s čopičem pazljivo nanese blato. Kakšna sreča, da lahko na ulicah, po katerih hodiš, za seboj puščaš sledove cvetov. Robert Bârliba ne bo več dolgo hodil. Zdravnik mu je natančno povedal, koliko še. Ti copati bodo zdržali dlje od mene, si reče Robert Bârliba. Nekaj vrečk se je preluknjalo in iz žepov mu kaplja blato. Pri polomljeni zapornici se Robert Bârliba ustavi. Spomni se, da je na Ulici Laloșu. Ulici, po kateri bo kot jutri zapeljal vlak. Kako in od kod vlak, Robert Bârliba?

Prevedel Aleš Mustar